

בְּדָלְכִי אֲכֹלָתִינוּ

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עתות חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בនשיאות מרן הגאון ורבי יצחק רצאבי שליט"א

רוח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגילויו מופץ בכל בתיה הנקודות ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פנינו הלכה

מתי ראוי לעלות את המחריר ולקנות מברכים
בספר תורה ומתי לא ראוי לקנות
מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א
בשיעור השבועי מוצש"ק חותק וביק החטב"ט
בספר חסיד לאלפיים נסימן קל"ב סעיף ו',
למה"ר אליעזר פאפו זצ"ל בעל פלא יועץ,
כותב בוזה הלשון, אין להתקוטט בעבור שום
מצויה, כי שנואה המחולקת יותר ויתר ממה
שהאהובה המצווה הבאה במחולקות. ושנינו,
הצענים מושכים את ידיהם. ולכן אף שאמרו
שם רב העיר או אדם חשוב רוצה לקנות
מצויה, יכול אדם אחר להוסיף על הדברים
לקנותה. לפעמים מוכרים אייזו מצוה, והרב ג"כ
משתתקף, וכשהאנשים רואים זאת הם מפסיקים
ולא מוסיפים עלייו, משומ כבוד התורה.
ישנו מעשה כזה על מה"ר ישראל סלנטר
ויצ"ל, שהוא שאל למה לא מוסיפים, היכן
כבוד התורה? לא שוה להם לשלם? אמרו לו,
לא, זה כבוד התורה, שלא מוסיפים עלייך ...
בכל אופן, אומר בעל חסיד לאלפיים, רבעמאות
אין חולקים כבוד לרבי, זה כבוד המצווה, ורקوب
אדם עצל עצמו, אתה בעצם רוצה לזכות
במצויה. מכל מקום הכל לפי מה שהוא אדם,
אם יודע שהוא מקפיד ומוציאר ונקייט ליה
בליביה. אם יודעים שכאב לו העניין הזה, ואז
חייב מי יודע מה יצא מכך, במקום מצוה,
עבירה היא בידו. אם הנך יודע שהשני יקפיד
על כך, למורות שבעצם הוכות היא שלך, אבל
בസופו של דבר יצא מכך מחלוקת ח"ג, כיון
שהשני מוציאר מכך. על כן דא אמרו, הוי
מחשב הפסד מצוה כנגד שכבה. תעשה
חשבון, מה יותר כדאי.
משמעותו השנה ספרו,
המשך בעמוד השישי

בנתיבי החיבור

הרוב אליו נהור רשמי שליט"א מנהל הת"ת

ויהי בנסע הארון ויאמר משה (במדבר ז, לה)
mobba b'midrash ha-gadol, l'mehar'd uduni v'z'el ul pesuk zeh: R' Chaya Amor ha-purasha
ha-zot la-ah hitha ro'oh li-hicbatz be-an ala la-achor v'benei ha-moshen (b'midbar, 7, 11) v'lo ma
nichtab ba-an, mafni shatcov l'me'ala v'is'u maher ha-dar'at shelosh imim (shem, 7, 1), la
amor la-han l'nesu ul-mahal' yom achad v'nesu le-umzon mhal' shelosh imim bo-rachim
mehar sinai, mafni she-u'shu sem arubim yom hitha notan la-han mitzvot be-cel yom, casher la-han
l'nesu moshem ha-lcov mhal' shelosh imim vi-yom achad, chaynik shi'ya mabia talmudo v'rez
shelosh pesiyut ba-achot, af ul pi-can la-ayub ha-kodesh baruk ho-al v'aron brith
ha-nesu la-penimim dar'at shelosh imim (shem) v'kasha la-penim ha-makom she-u'shu k'ch, ala she-amor
ha-ayek achatov zera' zera' zera' la-ao, ala chaynik shi'ya mabia talmudo v'rez
(ba-an) v'ao'er k'ch v'hoi b'nesu ha-aron. uc"l.

יש להתבונן بما אמרו, פורענות ראשונה שברחו מהתורה כתינוק הבורח מבית
הספר. לא אמרו חכמים שעברו על התורה, אלא רק מיהרו ללבת כתינוק וכו'.
ומילתה אגב אורחא. לא כתוב כתינוק המסרב לילך ללבת הספר. מפni she-hilchetu
b'shemcha. אלא שאחר שטרח ולמד בmahal' ha-yom matuyif' maoz, u'v'c' borach ho-a
mbit ha-sfer. נמצינו למדים שעצם עיבת התורה אף טרם שהאדם חטא, היא
הפורענות עצמה, דעת חיסיא לא למוחיקים בה, והעוובנו נובע מהחיכים.
ולענינו, כך יש להיחיד בילדים אהבת התורה, שהיא להם קושי להיפרד ממנה,
וזאת יתקיים כאשר האב הוא דוגמא אישית לזו, וכן כאשר מדברים על זאת
רבות. וכן גם בעת שייצאים לנופש או לטיפול, יש להזכיר שלא עברו ים לא
תורה, ויתחילו את היום בלימודה, שהכל הולך אחר ההתחלה, ועוד שאו הגוף
ונפש עדין במרגוע. וכ"ש שאין להעניש ילד בעונש שיגרום לו לשנוא את
התורה, בגין כתוב כמה וכמה פעמים פרק מס' וכיו"ב.
עד מណנו שאין לאדם לעזוב בנו על אף שאינו לומד תורה, אלא אדרבה וארון
ברית ha-nesu la-penimim, כן יש לו להראות לו פנים שהוא מוליכו, וכן יחוור בנו
לモטב לאחוב את התורה.
עוד יש להתבונן מדו"ע הקפיד הקב"ה להפריד בין הפורענות, Mai aikpat lo shan
smocotot. ואפשר שכאשר אדם חטא בדבר אחד, מעלה חרון אף של הממון
עליו. וכאשר מוסיף חטא על פשע בסミニות, נעה האף מעלה וקשה
לממן לסלות. אך כאשר יש ריח בין חטא לחטא, מתקרר חרון האף והוא מעין
מה שכותוב 'פנוי ילו' והניחתי לך' (ולהבדיל אלף הבדלות), הוא מה שאמר
אחשורוש להמן 'הgam לכבות את המלכה').

זה מלמדנו כאשר רוצים להשיב אדם לדרכו היישר, בל נמנה לו חטא זו אחר זו, ודבר זה רק שוברו ומחילשו. על אחת כמה וכמה כשרוצים
להנךILD לדרכו ישרו ולהוכיחו על חטאיהם, יש לעשות זאת בהשכל ובינה ולתת ריח בין הדבקים. וה' הטוב יתקנו בעצה טובה, Amen.

יתברע מפי עליון, האנשים הרבים החפצים לעילום שם אשר הינם מעלים נדה נדל אשר לאיל ידם.
יה"ר שיזל ולל צעדייהם יהיו כמותם, ואין פרץ ואין יוצאת גrhohotot tikayim bim. ומלמדים הלמים הגוזלים
למעשייהם יעצ שם בעולם. ויזל ללה מידה טינה ולשותה לית השאולה ולגואלה שלימה, אני"ר

מחידושי רבותינו

פתרונות לחג שבועות'
 אחודה חדייה! 'ברכת המזון', ובשען עלייה.
 אומרים 'באט ובחפוץ', עיין בעץ חיים ביאורו.
 הזוכה בהగלה: מי שהכל שלו.
 מי בתמונה: שבוע אחרון לפתרונה!

לרפואת
שירותה בת נח
בשבח'ע"

דבר אל אחר בהעלתך את הנרות. אל מול פני
המנורה יארו שבעת הנרות (במדרב ח. ב)

במדרש אח"ל. דוד אמר כי אתה תאיר נרי והי' גינה חשבו.

מה ראה המדרש להזכיר דבורי דור כאן? אלא אמרו ישראל לפני הקב"ה רבש"ע, אתה הוא המPAIR

- לעולם כלולו. והאורה דרכה אצלך. שנ' כי אתה תאיר נרי. ואתה אומר לי שנאריך לפניך? אל הקב"ה. לא שאני צויך לאורה. צויתו אותך להעלות נרות לפני. אלא כדי לעלותכם לפני כל האומות. כדי שיוכירו שבחכם שאתה לא כפוי טובה. אלא כמו שהנהיג אתם כל מי היותם עמו במדרב בעמוד אש ונען. כך הם מכבדין אותך. ומרליךין לפני. ע"כ לשון המדרש.

ומה אנו למדין? מדרבי המדרש אנו למדין. כי עשתינו למצות השם אין אלא הוריה לו يتעלה על כל אשר גמלנו בעבר. וgomlano בהווה. וgomlano בעתיד.

ציוינו לחוג חג הפשת. כי בעצם היום הזה הוצאתי את צבאותכם מארץ מצרים. ושמרתם את היום הזה לדורותיכם תחתנו. וכן חג הסוכות. כי בסוכות השבתת את בני ישראל בחוציאי אותם מארץ מצרים. וכן התפילין. והציצית. והשבת. והרבה מצות. שהם הוראה על מה שעשה לנו בעבר.

ואמנם הקربת העומר, וכן שתי הלחם. בכורים. מעשרות. ועוד מצות הרבה שהוראה להווה ולעתיד. כמו שאח"ל הביאו לפני מנתה העומר כדי שאברך לכם תבאות השדה. הביאו לפני מנתה בכורים. כדי שאברך לכם פירות האילן. עשר בשבייל שתתעשרה. הרי قولן כדי לעלות אותנו שאין לנו כפוי טובה. וזה שבך עם ישראל בקיימו מצות התורה. תפארה להם בהישרת מדותיהם. ותפארת להם מן האדם.

ולפיכך אמרו במדרש. כיון שהוקם המשכן. קרא הקב"ה למשה וא"ל אמר אל אהרן. אל מול פני המנורה יארו. מכאן אנו למדין כי כל בית בישראל משכנן הוא לשכינת כבוד השם. והיצור היושבים בו דומים לכחני השם. כי כל יצור האדם הם נבראו למלא תפקידם בחים כדי לפאר ליווצרם ולספר תהליכי כל מעשיהם. כמו שאמר הנביא. שם זו יצרת לי תהלה יספרו. ועובדותם שעושים כדי להתקיים דומה היא לעוברת המובה. מה עבדות המובה עושה רושם לשעה ולדורות. כן מקריב הקרבן יודע שעבר בשגגה לפיכך מביא קרבן ומתורה עלי. ונמצא מתkon עעמם. ומתkon בעולם כלו. שרואו כי תקון מדותוי ויתנהגו כמוותו.

הפן השני

בהעלתך את הנרות אל מול פני המנורה יארו שבעת הנרות. ח"ל אמרו במדרש שהמנורה היא סמל לחכמת התורה והמצוה. שהتورה נקראת אוור, והמצוה נר. שנ' כי נר מצוה. ותורה אוור. ולמה נקראת כך? לפי שהם מאירים את הנפש. ומציאות אותה מוחשבת היעזר המאפייל עליה.

ובשם הגרא"א אמרו. ע"פ אל מול פני המנורה יארו שבעת הנרות. מה ראה הקב"ה לצוות לאהרן. כי בעת שידליך המנורה, שייהו נרותיה מכוננים אל הנר האמצעי? ר"ש זיל אמר כדי שלא יאמרו לאורה הוא צריך. ואמנם במדרש אמרו, פתח דבריך יair מבין פטיים. מה התכוון המדרש לומר פ██וק זה אצל המנורה?

ללמד לנו שהמנורה וכל כליה רמותים הם בתחילת כל חמישה חומשי התורה המAIRים ודרך האדם לכל מי חייו אם יזכה להגוטה בה כפי אפשרות. והוא שבפסוק בראשית ז' תבות. בראשית, בראש, אלדים, את, השמים, ואתה, הארץ. הם כנגד ז' הקנים. וכן תחלת ספר שמות. ואלה, שמות, בני, ישראל, הבאים, את, יעקב, איש, וביתו, באו. כנגד ז' כפתוריה. וכן יקרא. אל, משה, ידבר, ה', אליו, מלהל, מועד, לאמר, כנגד ז' פריחיה. וכן במדבר. ידבר, ה', אל, משה, במדבר, סיני, באלהל, מועד, אחד, לחדר, השני, בשנה, השנית, לצאתם, מארץ, מצרים, לאמר. כנגד ז' טפחים גובה המנורה. וכן אלה הדברים, אשר, דבר, משה, אל, כל, ישראל, עבר, הירדן, במדבר, בערבה, בערבה, מול, סוף. בין פארן, ובין, תפל, ולבן, וחצרות, ודין, והב. כנגד ז' גביעה של המנורה.

אמנם אפשר לומר, כי ז' תיבות שבפסוק בדברים, הוא כנגד תורה שבכתב. וששה קנים היוצרים מצריה, הם רמו לשיטתה סדרי משנה. שהיא תורה שבבעל פה. שתיהן משלבות וקשרות קשר אחד בlynak. ומעשיהן וציווים מעשה מנורה אחת. במקדש עם ישראל. שהם מקדש ה'. כמו שני ועשו לי מקדש ושכנתית בתוכם. בתוכו לא נאמר. אלא בתוכם.

ומי המוציאה לפועל. אהרן ובנוו שם מורי ההוראה. שנ' ירו משפטיך ליעקב ותורתך לישראל. וכתיב תורה אמת היתה בפיו ורבים השיב מעון.

ורש"י זיל מתימה ושאל. למה אמר הכתוב בלשון בהעלותך. ולא אמר בהדלקותך? ומהרץ. אלא שצורך להרликה עד שתהאה שלחתת עליה מלאיה. ומה מלמדנו? שהלימוד בתורה, הן לעצמו של האדם. הן לבניו, צrisk ה' בדרכם. הרגל לשון. ה�建, הבנת הרוקוד.

הרجل לשון. כלומר לקרווא בkowski. לשנן פעם ושתים ושלש ואפלו עד מהה ואחר. ה�建, הסביר, הבנת הרוקוד. פעים. ואח"כ קורא בצעבוד. כמו שנ' או ראה ויספחה הכהנה וגם קירה. ואח"כ יאמר אל האדם.

הסביר. להסבירו לעצמו. ולהבינה די טוב בדקדוקיה עד שיבינה בכל הקיפה בכל עניינה. לימוד זהה, מובה שמטבעם של מדות אלה שהסתה נגבה בהם בלילה. וזה שאמרו עליו עד שתהאה שלחתת עליה מלאיה. זה הפרוש הראשון. הפרוש השני, אמץ' ז' -ה' בהעלותך מכאן שמעלה היהתה לפני המנורה. שעליה הכהן עומר ומטיב את הנרות. ובזה היו שלש מדרגות הרומים על סגולות עם ישראל שם.

בני אברהם יצחק ויעקב. ושומרים על התורה ועל העבודה. ועל גמilot חסדים. (חוראידאון למהר"ד נדאף ז' ציל)

לעלוי נטמת
מרדיי בן שלמה חסיד
בן עמי בן בנימין עוזיiri, הנצעב"ה

לוש"ק
תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לרפואת
יוסף בן משה דניין
בשבח'ע"

חביב, חביבין – מה שכינם אומרים חביב, חביבין.

המשם מהעמדת הואהשוו אשר קשור לכך. מעשה מפליא. אתם יודעים, אחד המברכים' העיקריים, הוא 'לחובב'. דהיינו, בפרשנה בהעלותך, עלית שביעי לפה התאגד, מתחילה בפסוק [במדבר י, כ"ט] ואמור משה לחובב בן רשות המדרני חתן משה נסעים אנחנו וגוי. ישנו רבנים, המשלימים סכום הגון על המברך הזה. היה משוחה, שבכל שנה היה קונה את המברך הזה, ככל אשר ישת עליו. ונראה זאת כבר הייתה מסורת מאבותינו, זה לא הוא שהתחיל בכך. בכל שנה, הוא היה קונה את השבעה הזה. בשנה אחת, משוחה החלית שהוא לא יותר לו, והוא יעלה את המחיר עד השמים. ואכן כך היה, העלה והעללה, עד שההוא נשבר. באוטה השנה, הוא לא הוסיף, והשני עליה שבעה. ממש ראו כיצד הבן אדם הזה נשתנו פניו, נتقارבמו פניו. וביום ראשון, והחננא ליצלן, הוא אושפזו בבית החולדים, מושב הצער שהוא לא קונה את עליית שביעי. כאשר השני ראה שהדבר כך, הוא יותר לו בשנה הבאה.

אבל זה מה שכותב בעל חסד לאלפים, אם עקית ליה בלביה, עבירה היא בידו. הוא מחשב וכו'. אמנס אתה רוצה לזכות במצוה, אבל וכי המטרה שלך היא לשבור את השני, אשר קונה ואת כל הזמן, כנראה יש לו איזה עניין, שהוא רוצה לזכות במצוה זו. לבן, לגבי הדברים האלה, כל אחד יפתח לעצמו, לפי הנושא שלו, לדעת כיצד לדתנהג, לעשות הטוב והישר בעניין ה'. המקום ברוך הוא עוזרנו, אכ"ר.

שאלת מרן שליט"א: אין בעיא לKENOT מהهو אחד ספציפי בכל שנה?

תשובות מרן שליט"א: אדרבה, זה אולי חזקה. ואולי זה כבר כמו נדר.

שאלת מרן שליט"א: אבל הוא כביכול מראה שחלק אחיד מן התורה יותר חביב עליו מהשאר.

תשובות מרן שליט"א: לא, זה רק בغالל שיש שם הרבה זקורות, טעמי וזרקאות, הוא רוצה בכך בغالל הסיסלים, ואלו פסוקים מענינים. והוא מברך חביב, 'לחובב', יש בו חביבות.

שאלת מרן שליט"א: גם מבחינת הספרים.

תשובות מרן שליט"א: נכון, אולי זה גם שיקול, יש שם את פסוק כי יהיה בסוף הארץ וגוי, שהוא נחשב ספר בפני עצמו. א"כ הוא קרא בשלשה ספרים. אבל איןנו יודע, האם זה השיקול שלהם. כנראה השיקול העיקרי הוא, כיון ואלו פסוקים נעימים.

שאלת מרן שליט"א: לפיה, אם ישנו יארצית, ישנו עניין לא להעלות את המחיר.

תשובות מרן שליט"א: נכון.

שאלת מרן שליט"א: כתוב שלא למכור, כדי להתחשב בו.

תשובות מרן שליט"א: נכון. לא להגשים יותר מראוי. לא שבסוף יהיה מחיר, שהוא לא יכול לעמוד בו.

(תשובה זו נתקלה ע"י ירינו הרב שליח גיאלי ה'תע"ז)

מי בתמונה?

בין הפוטרים נכונה יוגול פרוס

מהליכות

אבותינו

dagatot leshemirat mesorah catibat sefer torah

כתב בספר 'עדיק' עם ל"ד על הרב יחיא רדאע' וצ"ל בזה"ל: פעם במשכבו בחלי' ורעניותיו כדרכו בקדוש. קרא לאחת מבנותי כי לא הייתה בביתו, ובקיש שתכתוב מה שהוא יאמר לה. והחל להכתיב לה והיא כתבתת כל אשר יצא מפיו. והנני מעתיק כאן תחלת דבריו כלשונו. יותר דבריו אביה רק תוכנם ועניהם. בשם אלדי' אפתחה אמר יאמר העבר לקוני, שאללה ממנה לכונן מענה לשוני, בהיות כי הגיעו אליו ימי הוקנה ואני כה יושב במקומי יומם ולילה, ה'ית' מחשב מה שעברו עלי' מהיותי מנעוריו עד היום הזה, או זכרתי שהיינו כותבים ספרי תורה כולם שווים במדה אחת במנין השורות במספר העמודים, הכל בשיעור אחד בין גודלים בין קטנים, גם הספרים העתיקים היו כולם בשיעור אחד, עכ"ל. ובהמשך דבריו הוא מתפללא על סדר כתיבת ס"ת כאן בארץ ישראל, וקשה בעיני על המסדר באותו סדר. א' שחולקים הפסוק בין שני דפים, דבר שיקשה על הקורא בשעת קראיה לשוטט בעניין שניים וועלוי כל הספרים סומכים. מניין הדפים שלו וכיו', ומניין השטין בכל עמוד נ"א והוא הנוסח של ספרי תנימן. הנה לך שמסורת תנימן היא היציבה והונשנה.

�וד אבוי זיל מוסיף ואומר שנזכר כי בעודנו בגיל י"ד שנה בערך התאכسن אצל רב אחד סופר בעיר "תנעם" הירעה בתימן לעיר חכמים וסופרים. וראה להרב הנו' חומש "תאג" קדום כתוב על קלף מדורות קדומות מסוור לפ' מסורת תימן הנ"ל, אשר הספר הנ"ל גם מעתיק ממנו. ולמד אבוי זיל מהרב הנו' פסוק אחד לסימן ורמז על מסורת תנימן בכתיבת ס"ת. והוא פס' 'כתב זאת זכרון בספר, כלוי' אותן ז' אזכורים גליין למלعلا מהכתב, ור' אזכורות למטה. ורכ"ו מניין הדפים, ונו'ן השטין.

�וד חידש מרעינו רמזו מסדר כתוב הלווחות; שהיו חמיש דברות בכל צה, למידנו שעריך לכתוב ס"ת דפים שווים, ואורך הלווחות שהטה טפחים רמזו כי סתם ס"ת גבשו ו' טפחים, כמו שכ' הרמב"ם זיל. ורמזו למןין השטין כמבחן לך שאמר הקב"ה למשה כתוב לך כו' ועוד שטה אחת יותר לפיה מנהג הספרים. ווד רמזו אחר פסוק כי לא תשכח מפי זרע'ו, אותן הי"ן רמז לשיעור הגליון למלعلا ולמטה, ורעד', כמניין הדפים והשטיין. בנ"ל. ר"ל ברמזו זה, שהמסורת הו' לא תשכח מפיו וזרענו אחרים. עכ"ל.

וכבר רבים דברים וכתו בענין זה ואנו מחמת קוצר העלה, העלנו מעט מועיר. והנלמד מכלום כמה חשוב לדركך בכתיבת ספר תורה במסורת אבותינו, ולא להקל ראש ולומר גם הם יהודים וכן לא להקל בכתיבת האותיות המשינויות בתורה העוקמות והלפפות וכו'ב.

עלילי נשמת חיים בן יחיא נהרי זיל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ זיל,

דוד בן סעד בשاري זיל, יוסף בן יחיא נהרי זיל, ר' אברהם בן יצחק דאור טיב זיל,

יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצבה

חכמי תימן

הרב שלום בן אהרון נהארה הלווי
זצ"ל

נולד באדר תרע"ג בישוב בית
עד'אקה. מתלמידי הרב דוד
מעוקי ורוב תורתו המפי הרב
ישראל עוזייר. לאחר פטירת
רבו שימש לרבי היישוב עד
העליה הגדולה ארצה. בשעה
ארצה התגורר בציוריאל ושימש
רב הקהילה. חشك מאד להיות
במקומות תורה, ע"כ פרש והתגורר
בבני ברק. שם שימש לראש
השוחטים של הרב לנדא.
נפטר בבני ברק בשנת תשנ"ב.
תנצב"ה.

התודה...

... והברכה...

לאנשיים והנשים רמי מעלה, אשר
עשיהם מלאכתם מלאנתך בוריות
וגמצעיותך רעה. צוות החינוך של
התלמוד תורה

ה תלמידים והגננות ה"ז

יה"ר שיינו וירטו תלמידיהם נחול
ימה, וישפיעו רוח קדושה וטהרה
עליהם לרצין שוט טמייא, ויראו

כל צעיציהם חוללים עדין

ישראל סבא, שמורים משמרת
מסורת את עת�ו לאלה ולশמה
רעה, ויציגים בשם בעולם מגולן,
הורם הנא, אל"ר

הuros, האורות ותשבות ליהדות
נינתן לשולח לפקס: 03-9130009
או במייל:
e0504150896@gmail.com

בעטרה חיים נחחים על
משניות ופסקים בע"פ עם
טעמים וכונעת אבותינו

הקדושים, ומקבליים
ארטיקים.

ונפסו בעדשת המצלמה...

תפארת בניים

מתלמידי
הנvais
כמלוכה
דיזקטית

שמחה שרתה השכוע במרומים
בזכותו של התלמידי היוקר
והנעלה שמעון עוז Ari נ"י
אשר גזל והוציא פאותיו
לפניהם, מרצוונו הטוב וחשקו
להיות עם סימנים יהודים
מובקרים, הנוראים לעיני כל אף
ברשות הרבים.
עדיו לגוזלות...

בדרכיהם אתה לך....

מה מסתתר ב...

בכפר ד'ריך הסתווב חתול אימנתני בעל ממדים לא רגילים גדול ופראי וכל אדם שהיה עובר סמוך אליו היה החתוול מתנפלו עליו ונושכו עד שככל תושבי הכפר פחדו ממנו והוא אמרים כי רוח רעה מגולגת בו. פתרון לבעה לא נראה באופק עד שיום אחד התאספו כל ילדי הכפר והחליטו לעשות סוף לאוטו חתול. המטרה הייתה להתפרק אחת ולתמיד מהחתול האימנתני. הילדים סיכמו שככל אחד יאוסף אבני בכיסיו וברגע שיראו אותו ירגמו אותו כאחד. החלו לחפש אחוריו עד שמצאוו מתחת לרערית עצים שמיועדת להסקה ובישול מיד הקיפוו כל הילדים וברגע אחד המטרו עליו מטה של אבני עד שפצעו את רגליים. מעוצמת המכחה נשברו רגליו של החתוול ולא יכול ללבך. לאחר מכן לקחו הילדים עצים והחלו מכים בו בכל גוףיו עדין לא מת. כמה מהילדים קשו את החתוול בחבל וסחבוו לשדה סמוך, שם הניחו עליו ערימת עשבים יבשים והבערו אש לאחר מכן זרקו עליו אבנים עד שנחיה גל孩子们 ובכך עיברו הילדים את המקום.

לאחר זמן מה עברו שניים מהילדים באותו שדה וייצא שם הגיעו לאוטו מקום שבו שרפו את החתוול. הם זיהו את המקום ע"פ סימן השריפה שנשאר (מגל האבנים לא נותר דבר כי בעל השדה הערבי פינה אותם כדי להכשיר את השדה לזרעה). במקומות השריפה גדרו שעבטים לחים. לאחד הילדים היה חמור של אביו שלקחו להשקתו במימי המעין. בראות החמור את העבטים הלחמים החל לאוכלים וכן קרה דבר מזור החמור החל לנחר ולגרד את אפו בקרקע וברגלי. הילד לקח את החמור למעיין אך החמור לא יכול לשחות כי כל הזמן היה מגרד את אפו וכן חזר לבית בעליו מבלי שהצליח לשחות. גם בבית לא אכל ולא שתה וכמה שניסו להאכילו ולהש��תו לא עלה בידם (כי היה מתגרד בלי מנוחה וגם לישון לא יכול) במשך שבוע נשאר החמור בעלי אכילה ושתיה עד שמת.

בעל החמור היה הרב של הכפר ד'ריך ושמו מאיר סאלם הרzon וצ"ל שהצער על מות חמورو כי היה ממי משוכחה וחוק במיוחד מכל חמורי הכהפר. הרב שאל את בנו מה קרה באותו יום שלקה את החמור להש��תו ובנו סיפר לו את כל פרטיו המעשה. או אז קבע הרב כי בחתוול הייתה מגולגת נפש אדם רשע וכשמת החתוול נשאה הנפש במקומות שםות וכשהחמור אכל את העשבים היא נבנשה בו וגרמה למותו שכן כל התנהגו של אותו חתול היה היפך הטבע והנפש המגולגת היא שגרמה לחתוול לעשות מה שעשה.

(מפתאתי תימן עט' קמ"ב)

לוז"ק
יובל בן דוד
ורות בת זכריה

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה